

рѣцѣтъ му превързани по причина на ранитѣ. Кой го храни? Съсѣдѣтъ — руския солдатинѣ, такожде раненѣ, но който може да върви и има здрави рѣцѣ. Ранений турчинѣ не може да стане или да се обърне. Пакѣ същия неприятель — руския солдатинѣ дойде при него и му помогне да направи каквото му е нужно. И тия никакѣ не сѣ единственни примѣри; това се вършеше постоянно и е съвсѣмѣ обикновено; но за това пакѣ не веднѣжъ азѣ бѣхѣ свидѣтель при трогателни прощавания на раненитѣ турци съ съсѣдитѣ имѣ — солдати, съ лѣкаритѣ и сестритѣ, които ги пренасяли въ другѣ градѣ. Единѣ турски офицериинѣ, не твърдѣ младѣ, на възраст около четиридесетѣ и петѣ години, бѣше тѣжко раненѣ и ми е причинявалѣ много трудѣ, той заплака когато азѣ отидохѣ да се прощавамѣ съ него, и като ми взе рѣката дълго врѣме не ме пуцаше, и плачешкомѣ чрѣзѣ преводача ми изрази благодарностѣ за моитѣ къмѣ него грижи и съжаление за дѣто азѣ ще го оставя. Разкази за други подобни сцени случавало се е не веднѣжъ да слушамѣ отѣ другаритѣ си и отѣ сестритѣ. Впрочемѣ, казватѣ че сърцето на турчина е — гатанка.

Вѣ първото врѣме на нашето живѣние въ Габрово и раненитѣ бѣха малко и лѣкаритѣ достатѣчно. Прѣгледѣжданѣто на болнитѣ бѣше таквось, щото по-добро не може да се желае. Българитѣ ни спомагаха въ нашитѣ старания и при хранението на болнитѣ. Вѣ врѣме на визитация вървахѣ съ насѣ множество Българи, които съ любопитство гледахѣ ранитѣ, съжалѣвахѣ бѣднитѣ братушки и съ каквото можахѣ — помагахѣ имѣ. Заради това въ болницата бѣше твърдѣ шумно и оживено, което — както се